

Lerchenfelder Straße

CECILIA HANSSON

DET BÖRJAR INUTI HENNE, hon som heter Milena. Inne i natten som omsluter. I tristessen, den wienska. I språket som inte är hennes, som hon aldrig valt. Ensamheten, utsattheten. Att inte komma till sin rätt.

Jag vill understryka: det här handlar inte om mig och mina smärt-punkter. Inget går någonsin att jämföra. Men porten jag gått förbi så många gånger: Lerchenfelder Straße 113, nära Gürtel, motorvägen som utgör en yttre ring runt staden. Den är verklighet för mig.

Att skriva om andra är att nudda sig själv. Man möts inne i ensamheten, den som alltid omgärdar hur man än bär sig åt.

Mitt hotell ligger några kvarter från Lerchenfelder Straße. Trots att jag känner staden väl, lyckas jag inte hitta rätt. Innan jag skärper mig, ställer in lokalsinnet på rätt frekvens.

Nummer 113 är en renoverad sekelskiftesbyggnad. Men ingen skulle ta en omväg förbi den här delen av staden. Kantad av garage, lågprisaffärer och förnödenhetskedjor. Av små syltor och människor som mest verkar driva omkring.

Milenas hus står utslitet från de andra. Som om det var det enda huset som inte renoverats i kvarteret, eller det enda som förblivit intakt. På porten finns inte ens en minnesskylt uppsatt, inget: ”Här bodde en gång den briljanta journalisten och översättaren Milena

Pollak, född Jesenská, och hennes otrogne författarmake, Ernst Pollak.” *Lerche* betyder lärka men det är inte det som gatans namn syftar på.

Mörkret och decembervinden runt mig och staden. Hotellsängen med sina sträva vita lakan, varje natt drömmer jag om snö. Att mina lungor fylls av det vita. Sväller och vidgas. Att jag är fallande material som närmar sig jorden, och sedan raset som hörs.

När någon vill en något. Så att det hörs genom rummet. En uppmaning jag inte kan förstå. En inandning. Varifrån den kommer? Den släpper inte, trots all min ansträngning, greppet.

Att anlända som en främling, inte kunna göra sig förstådd. Det slaviska språket som studsar och skär sig mot den mjuka wien-skan. Det är klart att man börjar översätta och lika klart att man tar kontakt med någon som kan öppna vägen ut.

Kanske var det så hon tänkte, Milena. Jag har ingen aning, det enda jag vet är att den brevväxling som uppstod aldrig lämnat mig. Eller Franz Kafkas brev till henne, rättare sagt. Brevet hon själv skrev finns inte kvar, intensiteten i dem går bara att ana. Uppmaningarna, oron, omsorgen.

De hade sin tid, fyra ljusa dagar och kanske nätter i Wien, som sedan aldrig upprepades. Det var Franz Kafkas fel, han var hopplös med relationer och så den där tuberkulosen.

Franz Kafka och hans lungor. Det är det som jag egentligen intresserar mig för. Mellanrummen som öppnats, att pendla mellan tillstånd. Drömmen, livet och det som kommer sedan. Det som vi inte vet något om, men en dag kommer drabba oss alla. Vissa förr

än senare. Kafka dog på ett privatsanatorium i Kierling utanför Wien. Eller *gick bort* som man säger. Som att *gå bort sig*. Som jag hela tiden gör. För vad finns egentligen kvar att skriva om Kafka eller ens om lungor?

Hur det visar sig, ljuset mellan orden. Men att jag hela tiden hamnar i annat. I den omöjliga kärlekens möjligheter.

Längtan under mina fötter, som inte lämnar avtryck, men ändå syns i mitt ansikte.

Jag skaffar mig ett årskort på Kunsthistorisches Museum, står länge framför de mörka figurerna mot vitt. Framför jägarna i snön och de som omgärdar jakten. Vapnen hjälper inte, det är bara att skaka av sig snön och börja om.

Bilderna vrider sig mellan andetagerna i den gröna salen. Det är högt i tak och mina lungor är fria, det är som en föraning. *Att du håller mig och jag är dina armar*. En drömsekvens som pågår ända in i dagen.

Det som inte fick hända och som nästan inte hände. Fyra dagar och sedan oceaner av väntan. Att lämna bakom sig och stuva in som en påse smuts längst in i garderoben. Och sedan tillbaka som en pil rätt in i köttet. Ropet från den andra sidan. Breven.

All längtan liknar varann, den går inte att särskilja.